

Sygn. akt II K 430/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Marta Janta

po rozpoznaniu w dniu 23.07.2018 r. sprawy

A. S., syna A. i V. z domu L.,

urodzonego dnia (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2018 roku w G. na ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki B. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie I. badanie urządzeniem typu A. 6020 (...) wykazało 0,29 mg/l, a II. badanie – 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz badania urządzeniem typu Alkometr A 2.0 wykazały w I. badaniu 0,31 mg/l, w II. badaniu – 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k. k.

I. oskarżonego A. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k. k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. w zw. z art. 43 § 1 k. k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 2 k. k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5. 000 (pięciu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 lutego 2018 roku;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 25 lutego 2018 roku, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 570, 70 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 200 złotych.

Sygn. akt: II K 430/18

Wobec wniosku Prokuratora o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie w części odnoszącej się do kary i innej konsekwencji prawnych wyroku, zgodnie z treścią art. 424 § 3 k. p. k., Sąd ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wydanych rozstrzygnięć.

UZASADNIENIE

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dowiódł ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony A. S. wypełnił znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 1 k. k. Oskarżony w dniu 25 lutego 2018 roku w G. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie na urządzeniu mechanicznym A. 6020 (...) przy I. badaniu stwierdzono 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy II. badaniu stwierdzono 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz w badaniu urządzeniem A. A.2.0. przy I. badaniu stwierdzono 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i przy II. badaniu stwierdzono 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wykonane u oskarżonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazały wyższe stężenie aniżeli przewidziane art. 115 § 16 k. k., który to przepis zawiera definicję stanu nietrzeźwości. Niewątpliwie jest również, iż oskarżony prowadził w tym stanie samochód osobowy jadąc ulicą (...) w G..

Oceniając zachowanie oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że zarzucony aktem oskarżenia czyn należy uznać za zawiniony. A. S. jest osobą dorosłą, rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe, a w związku z tym powinien zdawać sobie sprawę z naganności swojego postępowania. Zakaz prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości jest powszechnie znany. Pozwała to uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu, zachował się niewłaściwie. Co więcej, w sprawie nie ujawniły się okoliczności wyłączające winę oskarżonego lub bezprawność w zakresie przypisanego mu czynu.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd uwzględniając wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego omyłkowo nie dostrzegł, iż wniosek ten jest niezgodny z uprzednim oświadczeniem oskarżonego i uprzednią propozycją oskarżyciela publicznego co do wymiaru proponowanego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Należy wskazać, iż instytucja z art. 335 k. p. k. sprowadza się do swoistego porozumienia między sprawcą czynu a organem procesowym, w wyniku którego sprawca znajduje się w uprzywilejowanej pozycji, gdyż może liczyć na wymierzenie łagodniejszej kary. Sąd podziela pogląd, iż „sąd orzekający w trybie art. 335 i 343 k.p.k. jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się na takie jak we wniosku rozstrzygnięcie w sprawie, w szczególności, co do kar i środków karnych” (wyrok SN z 11 IX 2005 roku, V KK 296/05, Lex nr 164332). Zarówno wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k. p. k., jak i wyrok Sądu wydany na tej podstawie, mogą uwzględniać jedynie taką karę i inne środki karne, które były wynikiem zgodnego zaakceptowania zarówno przez oskarżonego, jak i oskarżyciela publicznego. Jak wynika z akt postępowania, w szczególności z notatki urzędowej z dnia 25 lutego 2018 r. (k. 22) i oświadczenia oskarżonego z dnia 25 lutego 2018 r. (k. 23), zarówno propozycja Prokuratora, jak i zgoda oskarżonego na zastosowanie proponowanych kar i środków karnych obejmowała: karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat i zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania. Z kolei wniosek Prokuratora o skazanie A. S. bez przeprowadzenia rozprawy w trybie art. 335 k. p. k. z dnia 20 marca 2018 r. skierowany do Sądu obejmował wymierzenie mu kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat oraz zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania. Sąd wydając wyrok w dniu 23 lipca 2018 roku orzekł karę i środki karne takie jak we wniosku Prokuratora z dnia 20 marca 2018 r. Tym samym należy wskazać, iż orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat nie był uprzednio objęty porozumieniem Prokuratora i oskarżonego w orzeczonym wymiarze. Pierwotna propozycja Prokuratora dotyczyła bowiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat i na środek karny w takim wymiarze zgodę wyraził oskarżony.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary i pozostałych konsekwencji prawnych czynu przypisanego oskarżonego należy podkreślić, iż są one zgodne zarówno z wnioskiem oskarżyciela publicznego, jak również z uprzednim porozumieniem między oskarżonym i Prokuratorem oraz zgodą wyrażoną przez oskarżonego. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego przestępstwa, zwłaszcza w świetle przyznania się oskarżonego do winy oraz całokształtu ujawnionych w toku posiedzenia dowodów, nie budziły wątpliwości, a nieprzeprowadzenie rozprawy nie miało wpływu na osiągnięcie celów postępowania. Mając na względzie okoliczności sprawy Sąd poddał analizie uzgodnioną przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego karę w kontekście jej zgodności z określonymi w przepisie art. 53 k. k. dyrektywami wymiaru kary.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego A. S., przy uwzględnieniu dyrektyw z art. 115 § 2 k. k., uznać należy ją za średnią. Oskarżony swoim zachowaniem godził w dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Stan nietrzeźwości na poziomie 0,33 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz prowadzenie pojazdu, który nie posiadał aktualnych badań technicznych wskazuje, iż oskarżony stanowił niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Nadto, jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami, zdawał sobie sprawę z tego, jak ważne jest zachowanie bezpieczeństwa w ruchu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął natomiast postawę oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, tj. przyznanie się do winy, złożenie wyjaśnień oraz wyrażenie woli dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał także jego uprzednią niekaralność.

Jako okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd przyjął natomiast okoliczności wpływające na stopień społecznej szkodliwości czynu, opisane powyżej.

Wobec powyższego, Sąd zgodnie z wnioskiem Prokuratora orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda. Kara ta w pełni odpowiada społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak również uwzględnia fakt, iż oskarżony nie był uprzednio karany i wyraził żal w związku z popełnionym czynem zabronionym. Oskarżony osiąga wystarczające zarobki do pokrycia kary grzywny, a dodatkowo przy uwzględnieniu wysokości tych zarobków oraz konieczności orzeczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 zł, grzywna w orzeczonym wymiarze będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość i spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres czterech lat. Sąd już na wstępie niniejszego uzasadnienia omówił kwestie dotyczące tego rozstrzygnięcia, które w świetle art. 335 k. p. k. nie jest prawidłowe. Prokurator winien uprzednio uzyskać zgodę oskarżonego na orzeczenie tego środka karnego w wymiarze czterech lat bądź wystosować poprawny wniosek, uwzględniający jego zgodę na orzeczenie tego środka karnego w wymiarze trzech lat. W związku z tym, iż Sąd nie dostrzegł tego faktu przed wydaniem wyroku, orzeczenie to wymaga ingerencji Sądu II instancji.

Na podstawie art. 43a § 2 k. k., zgodnie z wnioskiem złożonym w trybie art. 335 k. p. k., Sąd w punkcie III. sentencji wyroku orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, kierując się w tym zakresie koniecznością uczynienia zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także bezpośredniego oddziaływania na oskarżonego. Zdaniem Sądu, obowiązek jego spełnienia będzie dla oskarżonego dodatkowym bodźcem do przestrzegania porządku prawnego. Ponadto wskazać należy, iż - zgodnie z w/w przepisem - orzeczenie tego obowiązku w wysokości co najmniej 5.000 zł jest obowiązkowe w przypadku skazania za czyn z art. 178a § 1 k. k.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 lutego 2018 roku, zaś na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie w dniu 25 lutego 2018 r., tj. jeden dzień. Orzeczenia te miały charakter obligatoryjny.

W oparciu o powołane w punkcie V. sentencji wyroku przepisy, Sąd zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz nie znajdując podstaw dla zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, zgodnie z wnioskiem Prokuratora, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 570,70 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 200 zł.